

HADES I L'INFRAMÓN

DADES PERSONALS

Nom grec: Ἅιδης (l'invisible).

Nom llatí: Plutó.

Progenitors: Rea i Cronos.

Germans/es: Zeus i Posidó; Demèter, Hèstia i Hera.

Generació dels déus olímpics.

Casat amb Persèfone, filla de Zeus i Demèter.

Déu de l'inframón (el món subterrani) i els morts.

Atributs: casc d'invisibilitat, ceptre de dues puntes, banya de l'abundància, claus de l'Hades i el ca Cèrber.

També és representat amb barba, en un carro tirat per cavalls negres o assegut en un tro.

Hades amb Cèrber,
escultura romana, S II

Tots el temen, per això, eviten anomenar-lo i usen sobrenoms. El més conegut és Plutó (Πλούτων), que significa ric i fa referència a les riqueses de la terra, tant de la fertilitat com dels metalls que amaga.

No és injust però sí inflexible, no permet a cap dels seus súbdits retornar a la terra.

Plutón,
Agostino Carracci,
1592

MITES IMPORTANTS

- Naixement.
- Destronament de Cronos i Titanomàquia.
- Repartiment de l'univers amb els seus germans.

Rapte de Persèfone

Hades estava enamorat de Persèfone, filla de Zeus i Demèter, però el seu pare no consentí el matrimoni, ja que Demèter no volia que la seva filla passés la resta de la vida tancada en el món de les ombres.

Per això, Hades decidí raptar-la mentre aquesta agafava flors a Sicília. La seva mare la buscà desesperadament sense sort. Abandonà l'Olimp i les seves tasques, fet que causà una gran pèrdua d'aliment i mortandat entre els homes.

De seguida, Zeus ordenà a Hades retornar Persèfone a la seva mare, però aquest havia pres precaucions, fent que la noia menjés uns grans de magrana (qualsevol que hagués menjat algun aliment a l'Hades estava vinculat a ell).

Rapte de Prosèrpina,
Martínez del Mazo, còpia de Rubens, SXVII

Rapte de Prosèrpina,
Ulpiano Checa, 1888

Diferents perspectives: *Rapte de Persèfone*, Bernini, 1621

L'inframón i els seus habitants

L'inframón estava format per vàries seccions:

- El Tàrtar, part més profunda i fosca; lloc de sofriments i turments eterns. Hi anaven les ànimes condemnades i els Titans.

- L'Hades o Èreb: món dels morts.

- Els Camps Elisis: herois i morts virtuosos.

A més, es caracteritzava per estar ple de rius i llacunes: Estígia (odi) era la frontera entre el món dels vius i dels morts que envoltava l'Hades; Aqueront (pena, tristesa) era el riu d'entrada; Cocit (lament); Flegetont (foc) i Lete (oblit).

Entre els seus habitants destaquen:

El ca Cèrber, guardià de les portes de l'Hades amb tres caps i cua de serp.

Les Erínies (Fúries), monstres alats amb serps als cabells i portadores de torxes a les mans. Encarregades de vetllar per la venjança dels crims familiars i de l'ordre social.

Les Moires (Parques), filadores que regulaven la durada de la vida amb ajuda d'un fil que una filava, l'altra enrodillava i, l'última tallava.

Les Moires filant

Èac, Minos i Radamantis

Èac és fill de Zeus i la nimfa Egina; Minos i Radamantis són germans, fills de Zeus i Europa. Tots destaquen per la seva prudència, justícia i pietat, motiu pel qual, un cop morts, esdevenen els jutges de les ànimes dels morts als Inferns.

Habiten la regió de l'Hades o Èreb on esperen les ànimes acompanyades pel déu Hermes. Envien els virtuosos als Camps Elisis, els dolents al Tàrtar i la resta roman a l'Hades.

El barquer Caront, encarregat de transportar les ànimes a través de l'Aqueront fins a la vorera dels morts. Aquestes li pagaven el viatge amb un òbol que s'introduïa en la boca del cadàver.

És representat com un vell, lleig, amb barba i vestit amb parracs.

És tirànic amb les ànimes que transporta.

Caront, John Roddam Spencer Stanhope,
SXIX

